

Ludmila Drdlová

1. Vstup

Paní Ludmila Drdlová se narodila v Brně 22. 9. 1937 a její život zasáhlo několik významných historických událostí. Jako osmileté dítě zažila nálet na Hodonín. Během několika minut tenkrát přišlo o život téměř 180 lidí a byla zničena severní část města u vlakového nádraží.

Pamětnice: 19:55 – 20:20

„Byla jsem s maminkou v obchodě a tam, kde stojí Masaryk, tak na té straně ten rohový dům, ten obchod u silnice, ten byl zasažený a z toho mám v hlavě vzpomínku, že to bylo vymetené, jak když vezmeš metlu a zůstal enom strop trčet. Roh.“

2. Vstup

V ten den vyjely s maminkou na nákup z Dubňan, kde rodina žila a zastihl je nálet. Paní Ludmila si nepamatuje přesně, jak se události seběhly a co jim předcházelo, Maminky se už nikdy vyptávat nechtěla, obě chtěly radši zapomenout. Na vlastní oči ale viděla padat bomby. Nálet přečkaly v hodonínských kasárnách.

Pamětnice: 20:42 – 20:48

„Posbírali nás vojáci, po ulici, lidi, a tahli nás na kasárny.“

21:11 – 21:19

„Byl tam dvůr a byli tam koně, byli tam mrtví koně, chudáci, chudáci.“

3. Vstup

Další významnou událostí, o které nám paní Ludmila vyprávěla, byla okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy.

20. srpna 1968 paní Ludmile zavolala v noci známá, ať si pustí televizi, že se děje něco zlého. Televizní hlasatelka Kamila Moučková právě oznamovala, že naši republiku napadla vojska Varšavské smlouvy.

Pamětnice: 2:49 – 3:30

„Já sem se začala třepat, protože sem si uvědomila, že v tom není nic dobrého a říkám kristepane snáď bude válka, to není možné. Tak sem pobudila celou rodinu, děčka, měla sem dvě, svého sme zbudila a říká mě, ty blázníš. Říkám neblázním, je to tak, pustí si televizi. Tak si pustil televizi a říká, toto snad není pravda, co se děje. No ale bylo to tak a došlo to až ke třetí hodině, už se rozednívalo venku a teď začaly létat letadla. Strašně nízko, to dunělo, to hučelo, to bylo hrozné.“

4. Vstup

Měly jsme možnost mluvit také s dcerou paní Ludmily, Jolanou Zubkovou, která si pamatuje, jak ji nad ránem vystrašená maminka budila a bála se, že přichází válka. Pohladila ji po ruce a řekla jí: „Maminko neboj se, Rusové nás osvobodí.“

Pamětnice 6:03 – 6:11

„No a naráz, došly sem vojska, naši kamarádi, naši osvoboditelé...“

Paní Ludmila pracovala v té době jako zástupce vedoucí na poště a očekávalo se, že ráno nastoupí do práce.

Pamětnice: 4:12 – 4:24

„A já sem na tu poštu nešla, já sem se tak bála odejít z domu, že mě někdo zebere děcka, že mě někdo vykrade, no prostě sem měla v hlavě úplný zmatek, protože to bylo z ničeho nic.“

5. Vstup

V televizi už ukazovali, jak vojska obsadila Prahu. Rodina se sbalila a paní Ludmila vyběhla ven budít sousedy a varovat je a všichni čekali, co bude dál.

Až když byly její děti dospělé, dozvěděla se od nich, že chodily tajně k učilišti, kde byli ruští vojáci ubytovaní, nosili jim jídlo a povídali si s nimi. Mladí Rusové sami nevěděli, kde se to ocitli a báli se, co se bude dít.

6. Vstup

Dnes žije paní Ludmila stále v Dubňanech, je v důchodu, nejvíc ji baví práce na zahradě a užívá si svých pravnoučat.